

Arrest

nr. 165 004 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, geboren te F. op [...]1990.

Op 1 juni 2015 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde hierbij op 31 mei 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 26 juni 2015 werd verzoeker voor het eerst gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 7 augustus 2015 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten, op grond van artikel 13 §1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Aangezien de Belgische autoriteiten geen reactie kregen van de Italiaanse autoriteiten binnen de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin III-Verordening werden de Italiaanse autoriteiten er op 15 oktober 2015 op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin III Verordening verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. De Italiaanse autoriteiten werden bijgevolg geacht stilzwijgend in te stemmen met hun verantwoordelijkheid (*tacit agreement*).

Op 21 oktober 2015 werd een verhoor georganiseerd in het kader van de toepassing van de Dublin III Verordening. Hij verklaarde vanuit Libië naar Italië en vervolgens naar België te zijn gereisd, en voor het eerst in België een asielaanvraag te hebben ingediend.. Verzoeker verklaarde dat hij gedurende 3 à 5 dagen in Italië had verbleven, in een huis waar andere Somalische vluchtelingen hem naartoe brachten; hij werd door een smokkelaar naar België gebracht; zijn einddoel was het Verenigd Koninkrijk.

Op 21 oktober 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 31.05.2015 is toegekomen in België. Eén dag later, op 01.06.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te F. op [...]1993. Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor op 29.06.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij op 26.02.2015 per vliegtuig illegaal en met een vals paspoort vanuit Somalië naar Oeganda reisde waar nog dezelfde dag toe kwam. Na een verblijf van twee dagen in Oeganda zou betrokkene per auto illegaal naar Zuid-Soedan gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Zuid-Soedan vier dagen onderweg was naar Khartoem in Soedan waar hij drie dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene vanuit Soedan gedurende vijftwintig dagen de Sahara doorkruist hebben tot in Libië. Betrokkene verklaarde niet te weten wanneer hij in Libië is aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij veertig dagen in Libië verbleef waarvan hij dertig dagen in de gevangenis van Magafe doorbracht die een heel bekende smokkelaar is in Libië. Vervolgens zou betrokkene per boot vanuit Libië naar Italië gereisd zijn. Ongeveer zes dagen later zou betrokkene in Italië zijn aangekomen. Op 28.05.2015 zou betrokkene Italië per auto verlaten hebben en op 31.05.2015 in België zijn aangekomen waar hij op 01.06.2015 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ van 21.10.2015 dat hij na zijn aankomst in Italië drie tot vijf dagen in Italië verbleef in een huis waar andere Somalische vluchtelingen hem naartoe brachten. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Italië per auto naar België reisde en hiervoor 700 dollars betaalde aan een zekere Djeri die hij via andere Somaliërs leerde kennen. Betrokkene verklaarde eveneens dat het einddoel van zijn reis het Verenigd Koninkrijk was maar dat de smokkelaar hem in België achter liet en geen andere keuze had dan in België asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat hij vanuit Libië per boot illegaal naar Italië reisde en dat hij in Italië op een onbekende plaats aankwam maar niet weet waar dit was en de verklaringen van betrokkene dat hij gedurende drie tot vijf dagen in een woning verbleef om vervolgens tegen betaling per auto vanuit Italië naar België te reizen, werd voor betrokkene op 07.08.2015 op basis van de voorgaande gegevens een overnameverzoek op basis van art. 13§1 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin III Verordening) aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 15.10.2015 werden de Italiaanse autoriteiten(2) er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin III Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 07.08.2015 op basis van art. 13§1 van de Dublin III Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij zijn asielaanvraag graag in België behandeld zou zien en hij niet naar Italië wil omdat hij daar niemand en niets kent. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Italië geen persoonlijk problemen heeft gekend maar toch graag zijn asielaanvraag in België behandeld zou zien (DVZ, bijkomend gehoor, 21.10.2015). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt de door betrokkene aangehaalde verklaring dat hij in Italië niets en niemand kent, geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Deze ingeroepen redenen kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Het blijft bovendien de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat hij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. De verklaring van betrokkene dat hij in Italië geen asiel vroeg, toont echter niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn

2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn. Het mag dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat als men geen asiel aanvraagt in Italië men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij hij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin III Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Wat tenslotte een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, January 2015, last update 10.08.2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin-returnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin III Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat

de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 voor de opvang van asielzoekers zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin III Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v. Zwitserland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers

in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als meerderjarige alleenstaande man geboren in 1997 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin III Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin III Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld

kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin III Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 29.06.2015 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin III Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ van 21.10.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat er eigenlijk geen specifieke reden is en dat hij geen specifieke reden heeft om in België asiel aan te vragen en dat het einddoel van zijn reis in feite het Verenigd Koninkrijk was maar dat de smokkelaar hem in België achterliet en geen andere keuze had dan in België asiel aan te vragen (DVZ, bijkomend gehoor, 21.10.2015). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen specifieke reden aanbrengt om precies in België asiel aan te vragen buiten het gegeven dat de smokkelaar hem achterliet in België terwijl zijn eindbestemming het Verenigd Koninkrijk was. Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat hij door de smokkelaar werd achtergelaten in een ander land dan het land van zijn eindbestemming, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens een bijkomend gehoor op de DVZ van 21.10.2015 dat hij geen medische problemen kent (DVZ, bijkomend gehoor, 21.10.2015). Betrokkene verklaarde tijdens dit gehoor eveneens dat hij op de boot van Libië naar Italië zwaar ziek was en niet goed wist waar hij was aangekomen (DVZ, bijkomend gehoor, 21.10.2015). Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij op de boot van Libië naar Italië zwaar ziek was, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 22§1, art. 22§7 en 13§1 en art. van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie ⁽⁴⁾.”

Op 21 oktober 2015 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 3 november 2015 werd verzoeker overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting wijst de Raad erop dat verzoeker ondertussen op 3 november 2015 aan de Italiaanse autoriteiten werd overgedragen. De waarnemend voorzitter stelt bijgevolg de vraag naar het belang bij onderhavig beroep.

De raadsvrouw van verzoeker verwijst naar de artikelen 29, lid 3 en 30, lid 2 van de Dublin III Verordening om aan te tonen dat het belang na repatriëring blijft behouden nu een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker wel degelijk nog een voordeel kan verschaffen.

De Dublin III Verordening bepaalt in artikel 29, lid 3 als volgt: “Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Artikel 30, lid 2 van de Dublin III Verordening bepaalt dat: 2. “Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”

Hieruit blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen.

Het actueel belang wordt aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.1.3. Verzoekende partij werd uitgewezen naar Italië, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld
- Zij riskeert tevens gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij nu als een ‘Dubliner’ zal worden beschouwd.

II.1.4. Bovendien zijn de internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielpcedure aankaarten immers talrijk.

Verzoekende partij meent dat de Italiaanse instanties vluchtelingen geen of alleszins onvoldoende opvang (kunnen) bieden.

Verzoekende partij heeft tijdens haar Dublin-interview spontaan aangegeven dat zij in Italië was geweest. Er werden immers geen vingerafdrukken van haar geregistreerd door Italië in het Eurodacstelsel.

Verzoekende partij kan volgens verwerende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken, omdat zij niet kan weten hoe de opvangsituatie in Italië op heden is omdat zij geen asielaanvraag heeft gedaan. Deze redenering van verwerende partij houdt geen steek.

II.1.5. Verzoekende partij wenst dan ook vooreerst te verwijzen naar zeer recente rechtspraak van uw Raad in een quasi identieke situatie: RvV arrest nr. 134 880 dd. 10.12.14 [...]

II.1.6. De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

In casu motiveert verwerende partij ‘dat tenminste zeven dagen op voorhand de Italiaanse autoriteiten zullen worden in kennis gesteld van een overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.’

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang. Als de Italiaanse autoriteiten de zevende dag op voorhand zonder meer ‘worden in kennis gesteld’ van de terugkomst van verzoekende partij, zonder dat zij daar een gepast gevolg aangeven, zullen de Belgische instanties daarvan niet op de hoogte zijn.

De Italiaanse instanties hebben immers nooit erkend verantwoordelijk te zijn voor de asielaanvraag van verzoekende partij. De Italiaanse instanties zijn verantwoordelijk omdat de antwoordtermijn zonder reactie verstreken was. Welke garantie heeft verzoekende partij dan dat de Italiaanse instanties gevolg zal geven aan de ‘in kennisstelling van de terugkomst’ van verzoekende partij.

Verwerende partij somt vooreerst een reserme aan tekortkomingen op over de Italiaanse asielpcedure en de Italiaanse opvangvoorzieningen om daarna te stellen dat ‘er wel opvang zal worden voorzien’.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, stipt het EHRM aan dat er slechts 8000 opvangplaatsen beschikbaar zijn in de CARA-centra met wachtlijsten die zo lang zijn dat de meerderheid van asielzoekers geen realistisch vooruitzicht heeft op toegang tot opvang. Met betrekking tot SPRAR-opvangplaatsen, stelt het Hof vast dat er 4800 plaatsen beschikbaar zijn en 5000 personen op een wachtlijst staan.(...)'

Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 138 942 van 20 februari 2015. Volgens uw Raad mag verwerende partij er dan ook niet zonder meer van uitgaan dat verzoekende partij de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen: [...]'

Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar enkele recente UDN-arresten van de CCE dd. 28 april 2015 (CCE nr. 144 367 en CCE nr. 144 400) waarin de Dublin-beslissing geschorst werd, aangezien er onvoldoende garanties waren op opvang. Deze beslissingen zijn dan ook integraal van toepassing op verzoekende partij.

Nog recentere arresten van uw Raad argumenteerden terecht als volgt:

- RvV-arrest nr. 148 253 dd. 22 juni 2015: [...]

- Arrêt CCE n° 153 160 dd. 23 september 2015 (zaak 170 815 / III): [...]

- Arrêt CCE n° 153 580 dd. 29 september 2015 (zaak 178 187 / III): [...]

Ook de Raad stelde dus reeds meermaals niet overtuigd te zijn van de opvangmogelijkheden in Italië. Verzoekende partij kan zich dus moeilijk inbeelden dat de garantie die er op 29 september 2015 (Arrêt CCE n° 153 580) niet was er thans wel zou zijn.

Bovendien lijkt de transfer van verzoekende partij naar Italië ook haaks te staan op het spreidingsplan dat thans in de EU werd overeengekomen. (stuk 5) Enerzijds aanvaardt men dat er vluchtelingen van uit Italië moeten worden geherlocaliseerd in de EU met het oog op een faire spreiding, anderzijds zou verzoekende partij dan weer naar Italië worden teruggestuurd.

Verzoekende partij meent dat ook zij geen garantie heeft op opvang, hetgeen eveneens een schending van artikel 3 EVRM constitueert.

II.1.7. Maar er is meer. Ingevolge het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin gesteld wordt dat de asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid, dient verwerende partij garanties te geven aan de Dubliner.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat, aangezien verzoekende partij een alleenstaande meerderjarige man is zonder gezin, er geen schending van artikel 3 EVRM lijkt te bestaan bij een terugkeer naar Italië.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar 'a reflections on reading Tarakhel: Is 'How Bad is Bad Enough' Good Enough? (Cf. Stuk 2)

Hierin wordt het volgende gesteld:

"The ECtHR in effect, in requiring a rigorous individual assessment, places individual judges and civil servants in charge of Dublin. Systemic breaches may be relevant if the argument is that any transfer would be precluded (as was the case in MSS). In other instances, Article 3 ECI-IR applies, and the sending State must conduct a full and rigorous individual assessment before carrying out a transfer and get suitable individualised guarantees if problems are identified. In that way, Tarakhel significantly tempers the automaticity of distribution under the Dublin System, contrary to the tendency in some EU quarters to suggest that 'the principle of mutual trust may not be placed under question through systematic examination', as had been suggested by Advocate-General Jaskinen in Puid. for instance.

The first important clarification we offer concerns the evidence the applicant needs to provide to trigger the State's duty to get individual guarantees. It appears here the applicant does not have a heavy burden: on the facts of Tarakhel, it seems that raising serious doubts as to the capacities of the reception system⁹⁴ to meet the applicants' individual circumstances — such as their family unity — was enough.

The dissenters raise a question about whether such assurances are only required for families with children, or also for adults. There is nothing in the majority opinion to suggest that the assessment in Article 3 ECHR could be prejudged by only applying it to families with children. A commitment to avoid exposing human beings to treatment or conditions that are deemed inhuman and degrading is (one would have hoped) a basic minimum of human decency, not an added protection for children."

Verzoekende partij meent dan ook dat de zaak Tarakhel integraal van toepassing is op haar, ongeacht het feit of zij kinderen heeft of niet.

II.1.8. Het AIDA-rapport dd. januari 2015 (zie administratief dossier verwerende partij) maakt ook gewag van sancties voor 'Dubliners' – p. 30-31, 54 en 59

"The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers.

The issue of Dublin returnees was addressed in 2013 by the Swiss Refugee Council, which stressed the concern for the reception system conditions affecting asylum seekers, refugees and those granted status on the basis of humanitarian grounds sent back to Italy. According to the Swiss Refugee Council, considering the number of Dublin transfers ordered towards Italy (3000 out of 3551 of the total amount of the transfers ordered by Switzerland), deep concern emerges from the lack of "sufficient reception places" and from the difficulty of access to accommodation centres, to social services or other assistance, and to the labour market as well⁷⁴, criticism, which affects all the Dublin Returnees in Italy in the same manner⁷⁵. Furthermore, another case against a transfer to Italy decided by the Swiss authorities was lodged before the European Court of Human Rights (Tarakhel v. Switzerland). On the 4th November 2014 the ECtHR released the judgment.⁷⁶"

EN

"For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasised in its "Dubliners Project reports", Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure.⁷⁷ For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again.

However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects⁷⁸ for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners.

These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior.

Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration."

EN

"With regards to Dublin returnees in the last years, temporary reception systems have been established to host persons transferred to Italy on the basis of the Dublin Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

These temporary reception structures have been set up thanks to targeted projects financed by the Italian Ministry of Interior through the European Refugee Fund. These EU projects started in 2012²⁰² and they are not usually automatically prolonged. Each year a new call for proposals is launched for a further period of one year or more.

At the present 11 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees. CIR used to run an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places.

The places available are still not sufficient to accommodate all migrants and asylum seekers, therefore CARA or CPSA are often overcrowded."

Het hoeft geen betoog dat dit op gespannen voet staat met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

In die zin schendt de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert immers dat de beslissing gefundeerd moet zijn op zorgvuldige feitengaring.

Verwerende partij rept met geen woord over de overbevolking, slechte omstandigheden en duur van de opvang.

II.1.9. Meer bepaald wat betreft de specifieke opvang georganiseerd voor Dublin-terugkeerders. Verzoekende partij wenst te verwijzen naar het AIDA-rapport². Op p. 54-55 staat duidelijk te lezen:

"The second scenario refers to those Dublin cases to whom were issued transfer orders from other Member States and, as a consequence, were sent back to Italy. Within this broader category, another distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while they were in Italy or not. If returnees (asylum seekers, beneficiaries of international

protection or of a permit of stay for humanitarian reasons) had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres. Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is - in most of the cases - too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin II Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund. At present, 11 centres for the reception of Dublin Returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari.¹⁸³ They can

2 http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_italy_thirdupdate_final_0.pdf

accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30th June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places."

Ten eerste lijken 443 plaatsen zwaar onvoldoende, gezien het aantal personen dat naar Italië terugkeert. De meest recente gegevens die kunnen teruggevonden worden, dateren al van 2012. Maar Italië kreeg toen 12 358 aanvragen tot over/terugname. En in hetzelfde jaar transfereerde Zwitserland alleen al 2 981 personen naar Italië; Duitsland 562 personen en Zweden 350 personen.³

Met alle personen die thans aankomen via boot (http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=51113#.Vdc_D7fosdV; <https://www.opensocietyfoundations.org/voices/how-fix-italys-migrant-reception-centers> & <http://www.mediciperidirittiumani.org/en/cara-of-mineo-reception-model-incompatible-with-personal-dignity/>), lijkt het onmogelijk dat de situatie veel veranderd is sinds 2012.

Ofwel blijven de personen daar en zullen de centra snel volzet zijn. Ofwel moeten de betrokkenen deze centrum na bepaalde tijd verlaten. Deze tweede optie blijkt ook duidelijk uit deze paragraaf van het AIDA-rapport: personen mogen enkel blijven tot hun "juridical situation is defined" en er niets wordt gezegd waar de asielzoekers daarna naartoe moeten. De opvang van verzoekende partij – als die er al zal zijn, want in het verleden was dit niet het geval - zal met andere woorden maar tijdelijk zijn.

II.1.10. Nochtans wordt het probleem van overbevolking en het probleem van opvang wel degelijk aangekaart door de media en het UNHCR. Het UNHCR wordt door verwerende partij immers aanzien als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit. Het artikel van het UNHCR dd. 6 mei 2015 - Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea (<http://www.unhcr.org/554a075a6.html>) (Cfr. administratief dossier) waarnaar verwerende partij ook verwijst, stelt letterlijk dat de condities in de opvangcentra variëren en alle centra volzet zijn. Er heerst een gebrek aan financiële middelen en personeel. Verwerende partij stelt dat dit niet wil zeggen dat Italië de massale toestroom van vluchtelingen niet zou aankunnen. Italië zou volgens verwerende partij nog steeds voldoen aan haar verplichtingen tot opvang door de asielzoekers te verplaatsen naar het vasteland. Echter volgens het UNHCR zal er een blijvende stroom aan vluchtelingen komen.

Het UNHCR uit immers haar bezorgdheid over de bestaande opvangcapaciteiten aangezien de vluchtelingen in grote getale blijven toestromen via de Balkanlanden⁴ (Cf. Stuk 3: artikel UN News dd.

3 http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Dublin_statistics_on_countries_responsible_for_asylum_application

4 <http://www.refworld.org/country,,,ITA,,558013c6408,0.html>

12 juni 2015 - Western Balkans experiencing surge in migrant, refugee crossings, warns UN agency). Ook Italië blijft hier niet van gespaard. Op 8 juni 2015 werden in Italië het meest aantal vluchtelingen geteld, namelijk 54 000.

Ook al stuurt Italië haar vluchtelingen thans door naar het vasteland, kan verwerende partij onmogelijk volhouden dat er voor verzoekende partij voldoende garantie is op adequate opvang.

Verwerende partij stelt bovendien dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werden, maar dat dit slechts tijdelijk zou zijn. Verzoekende partij zou niet kunnen aantonen dat zij geen recht zou hebben op dit Fonds, noch kan verwerende partij aantonen dat verzoekende partij wel effectief zou kunnen genieten van dit fonds. Zeker gezien het heersend te kort aan financiële middelen en het gebrek aan opvangplaats. Verzoekende partij heeft geen garantie op opvang.

Het is immers duidelijk dat Italië de toevlucht aan vluchtelingen niet langer kan bolwerken. Zo dreigt de premier van Italië om de vluchtelingen tijdelijke reispapieren te geven en ze zo verder door te laten in

Europa. Ook willen zij de havens sluiten (Cf. Stuk 4: artikel NOS dd. 15 juni 2015 – Premier Italië dreigt met doorlaten vluchtelingen en sluiting havens5).

Ook de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, de heer Theo Francken, heeft erkend dat Italië de toevlucht aan asielzoekers onmogelijk alleen kan opvangen en dat Italië de hulp van de andere EU-landen moet aanvaarden (Cf. Stuk 6: artikel6 dd. 7 mei 2015).

Thans werd er dan wel een spreidingsplan overeengekomen, doch de situatie in Italië is er hierdoor niet onmiddellijk op verbeterd. Integendeel.

Hoewel er niet veel recente publicaties van internationale organisaties over Italië zijn, kan er in artikels in de pers toch meer en meer gelezen worden dat de omstandigheden waarin asielzoekers in Italië onthaald worden steeds moeilijker worden.

Cf. "How to Fix Italy's Migrant Reception Centers" (stuk 8):

"While carrying out its activities, the MEDU team—made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator—observed significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model. The center at Mineo is overcrowded (it hosts between 3,200 and 4,000 persons against a maximum capacity

5 <http://nos.nl/artikel/2041598-premier-italie-dreigt-met-doorlaten-vluchtelingen-en-sluiting-havens.html>

6 <http://www.theofrancken.be/citaten/itali%C3%AB-kan-dit-niet-alleen-maar-het-moet-ons-laten-helpen> of 2,000) and remotely located. There are waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection, rather than the 35 days mandated by law. Asylum seekers are not enrolled with the National Health Service (in contrast to Italian norms), nor supplied access to psychological or legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence are the norm.

All of these conditions have a deleterious effect on the wellbeing of the migrants. Amid such conditions, the relationship that develops between facility employees and the migrants hosted there is severely imbalanced. Asylum seekers are forced into passive, dependent roles, and the CARA's size makes it difficult to identify and care for people with mental disorders and trauma. These types of guests, who make up a large portion of the CARA's population, require an approach centered on the individual asylum seeker and his or her personal needs."

Cf. "CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity" (doctors for human rights – Italy) (stuk 9):

"Since November 2014, a MEDU team has been operative inside the CARA of Mineo every week, collecting testimonies and providing medical and psychiatric assistance to asylum seekers who are victims of torture and inhuman and degrading treatments. This presence is part of the project "ON.TO: Stop the torture of refugees along the migratory route from Sub-Saharan countries to North Africa." While carrying out its activities, the MEDU team – made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator – has observed many significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model based on a macro-structure hosting from 3,200 to 4,000 people.

Overcrowding. Remoteness of the center with respect to the surrounding area. Waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection (compared with 35 days provided for by law). Failure to enroll asylum seekers to the National Health Service (in contrast to applicable norms). Failure to supply access to psychological and legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence, which are difficult to manage and control, as also stated by the Police Forces. These are some of the most serious problems detected by MEDU in the CARA of Mineo and illustrated and presented to the Parliamentary Commission."

II.1.11. De bestreden beslissing motiveert evenmin omtrent de problemen die asielzoekers in Italië kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat.

Nochtans is dit manifest in strijd met de UNHCR guidelines. Cf. UNHCR's Recommendations as Regards Harmonisation of Reception Standards for Asylum Seekers in the European Union, stuk 7, p. 7-8 <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

- Ook het fameuze AIDA-rapport, waar verwerende partij graag naar verwijst, vermeldt het volgende met betrekking tot de bijstand van een advocaat in het algemeen (p. 24):

Opnieuw trekt verwerende partij dus de verkeerde conclusies en schendt zij bijgevolg de materiële motiveringsverplichting en, maar bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.112 Onderhavige procedure wordt thans gevoerd omdat verzoekende partij er alle vertrouwen in heeft dat haar asielprocedure in België op een degelijke wijze zal worden gevoerd.

Bovendien rust deze overdracht op een tacit agreement. Italië nam in deze (zoals meestal eigenlijk) dus zelfs niet de moeite om België te antwoorden!!

In dat geval voorziet de Dublin III-verordening, artikel 25.2 het volgende:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.” Nochtans blijkt uit het AIDA-rapport van januari 2015 dat dit absoluut niet verzekerd is en nog minder in het geval men een teruggestuurde ‘Dubliner’ is (cf. II.1.8.). Uw Raad bevestigde dit laatste reeds expliciet in de arresten dd. 22 juni 2015 nr. 148 253 en dd. 29 september 2015 in UDN-arrest 153 580).

II.1.13. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dd. 21 december 2011 (overweging 106) immers het volgende:

“Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de ‘verantwoordelijke lidstaat’ in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (...)” Op basis van bovenvermelde rapporten had verwerende partij nooit de bestreden beslissing mogen nemen. Hoe dan ook beschikt verzoekende partij als asielzoeker over meer zekerheden in België dan Italië.

II.1.14. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU-handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uw Raad was hieromtrent reeds herhaaldelijk zeer duidelijk (dd. 22 juni 2015 in UDN-arrest nr. 148 253, dd. 23 september 2015 in annulatiearrest 153 160 en dd. 29 september 2015 in UDN-arrest 153 580).

De raad was van oordeel dat er niet zonder meer kan worden uitgegaan dat de verzoeker, gelet het gebrek aan opvangcapaciteiten en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij heden loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, was Uw Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Quod in casu.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

II.1.15. Verwerende partij citeert vele rapporten, doch trekt niet de juiste conclusies.

Er mag in deze echter aan een aantal zaken niet worden voorbijgegaan:

- Verzoekende partij heeft haar vrees –beknopt zoals het Dublin-interview het vereist- uiteengezet. Verzoekende partij heeft spontaan toegegeven in Italië te zijn geweest, maar was vreesde aldaar op straat te moeten leven, zoals andere kandidaat-vluchtelingen die zij tegenkwam. Verwerende partij negeert simpelweg de asielaanvraag van verzoekende partij en stelt dat verzoekende partij geen gegronde problemen omtrent opvang kan aangeven omdat zij had nagelaten asiel aan te vragen.

- Italië is een probleemland. Ten bewijze hiervan de rapporten hierboven vermeld.

- Verwerende partij lijkt het volkomen normaal te vinden dat een Italiaanse asielzoeker slechts recht op bijstand van een advocaat heeft nadat een asielbeslissing werd genomen, terwijl dit in strijd is met de UNHCR guidelines. In die zin werden tevens de materiële motiveringsverplichting. Een asielzoeker moet immers informatie hebben over de Italiaanse asielprocedure en toegang hebben tot een advocaat (waardoor gratis bijstand vanaf het begin moet worden voorzien). Zij heeft nooit toegang gekregen tot een advocaat. Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de onzekerheid die voortvloeit uit een gebrek aan adequate informatie omtrent de Italiaanse asielprocedure tevens een schending van artikel 3 EVRM kan vormen.

- Ook uit het recente AIDA-rapport blijkt duidelijk dat opvang absoluut niet verzekerd is en nog minder verzekerd is als men ‘teruggebracht’ wordt op basis van de Dublinverordening. Ook hier geeft de bestreden beslissing geen realistisch beeld weer. Dit laatste vormt overduidelijk een schending van de

materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel in en constitueert opnieuw een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM."

In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), dat een gelijkkluidende bepaling vormt. Artikel 52, 3 van het Handvest bepaalt dat voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg worden beide aangevoerde schendingen tezamen behandeld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II Verordening (thans de Dublin III Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de*

asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §'n 84 - 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt thans het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Eveneens zal een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III verordening verhinderd worden indien op individuele gronden ernstig moet gevreesd worden voor en met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling (Supreme Court United Kingdom, 19 februari 2014, R and others v. Secretary of State for the Home department; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of het voormelde Tarakhel v Zwitserland, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Het Hof stelde in het eerstvermelde arrest dat:

"The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande deze minimale hardheid in § 94:

"l'appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime."

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker (zoals het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan, de gezondheidstoestand) moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Hij kon, zoals *supra* gesteld, om een zeker niveau van hardheid aan te tonen, elementen aanhalen met betrekking tot het geslacht, de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan of zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker betwist niet dat hij in zijn Dablingehoor gesteld heeft geen specifieke redenen te hebben om in België asiel aan te vragen en geen medische problemen te kennen. Ook ter zitting vroeg de Raad aan de raadvrouw of zij nieuws heeft van verzoeker sedert de overdracht aan Italië en of hieruit blijkt dat betrokkene effectief problemen heeft gekend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De raadvrouw stelde geen nieuws meer te hebben van verzoeker sedert diens terugkeer naar Italië maar meent desalniettemin dat verzoeker daar geen degelijke humane opvang kan genieten. Een dergelijke vage verklaring kan de Raad geenszins overtuigen dat verzoeker in Italië zich in een situatie bevindt die het niveau van hardheid bereikt dat vereist is vooraleer er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest.

Het is immers onbetwist dat verzoeker een alleenstaande (althans zijn kinderen bevinden zich nog volgens zijn verklaringen in het herkomstland) gezonde jonge man is. Verzoeker meent dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de zaak Tarakhel van het EHRM integraal op hem van toepassing is en dat de gemachtigde bijgevolg garanties had moeten geven vooraleer verzoeker over te dragen. De Raad kan deze redenering niet volgen. De gemachtigde merkt in de bestreden beslissing immers terecht op dat de zaak Tarakhel betrekking had op een gezin met zes jonge kinderen waarin het Hof in hoofde van de kinderen een extreme kwetsbaarheid had aanvaard die verder ging dan het kwetsbaar karakter van de asielzoeker *an sich*.

Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich in de vorm van een beslissing, uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In deze zaak was de verzoeker eveneens een alleenstaande jonge man uit Somalië, die in goede staat van gezondheid verkeerde en geen kinderen had. Het Hof stelde dit uitdrukkelijk in contrast met de Tarakhel-zaak waar men te maken had met een gezin met zes minderjarige kinderen en nam eveneens in overweging dat de Nederlandse autoriteiten alvorens de betrokkene over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten meedelen hoe en wanneer de overdracht zou plaatsvinden en dat in principe drie werkdagen op voorhand (§ 34 van de beslissing). Het Hof concludeerde tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid.

Het Hof stelde in de AME-zaak verder:

“35. The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). [Het Hof herhaalt dat de huidige situatie in Italië voor asielzoekers niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland op het ogenblik van het arrest MSS tegen België en Griekenland, boven aangehaald, en dat de structuur en algemene situatie van opvangmodaliteiten in Italië niet op zich kunnen worden aangehaald als een hinderpaal voor alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land. (eigen vertaling)]

36. The Court therefore finds, bearing in mind how he was treated by the Italian authorities after his arrival in Italy, that the applicant has not established that his future prospects, if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy for asylum seekers or that, in case of difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. [Het Hof is daarom van oordeel, in gedachte houdend hoe hij werd behandeld door de Italiaanse autoriteiten na zijn aankomst in Italië, dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoeker in Italië niet zal

kunnen genieten van beschikbare middelen voor asielzoekers of dat, in geval van moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren (eigen vertaling).]

37. It follows that this complaint is manifestly ill-founded within the meaning of Article 35 § 3 (a) of the Convention and therefore inadmissible pursuant to Article 35 § 4.” [Hieruit volgt dat de klacht manifest ongegrond is in de zin van artikel 35, §3 a van het Verdrag en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35 §4 (eigen vertaling).]

De Raad meent bijgevolg dat de situatie van verzoeker *in casu* zeer vergelijkbaar is met de situatie van de verzoeker in de zaak AME tegen Nederland, eerder dan met de verzoekers in de Tarakhel-zaak. Bijgevolg diende de gemachtigde niet over te gaan tot het vragen van bijkomende garanties en volstond het dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand in kennis werden gesteld van de overdracht van betrokkene, zelfs in het geval van een voorafgaandelijk stilzwijgend akkoord met de verantwoordelijkheid.

Een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest omwille van de persoonlijke situatie van verzoeker is geenszins aangetoond.

De Raad stelt vast dat het gehele betoog van verzoeker er overigens op gericht is aan te tonen dat alle asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers. Hij verwijst hierbij naar verschillende rapporten, waaronder dezelfde als degenen waarop de gemachtigde zich heeft gebaseerd, en eveneens naar rechtspraak van de Raad. Wat betreft de rechtspraak van de Raad, weze het aangestipt dat deze in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft, en bovendien verwijst verzoeker eveneens op uitvoerige wijze naar rechtspraak die betrekking had op een feitelijke situatie die sterk verschilt van de zijne, zoals bv. het arrest nr. 134.880 waar een minderjarige dochter betrokken was.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde met geen woord zou reppen over de overbevolking, slechte omstandigheden en duur van de opvang, kan de Raad evenmin volgen. De zeer uitvoerig en erg gedetailleerd gemotiveerde bestreden beslissing scheidt juist een genuanceerd beeld van de situatie in Italië en erkent dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen voor verbetering vatbaar zijn, doch niet in die mate dat er sprake is van systeemfouten die erop wijzen dat elke teruggestuurde asielzoeker zich in een mensonwaardige situatie zou bevinden nu de Italiaanse autoriteiten maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. De gemachtigde steunt hiervoor enerzijds op talrijke toonaangevende internationale rapporten van betrouwbare bronnen en anderzijds op rechtspraak van het EHRM zoals het besproken arrest AME v. Nederland en het arrest AS v. Zwitserland van 30 juni 2015, nr. 39350/13, dat nadien nog werd bevestigd in verschillende andere beslissingen van het EHRM. Zo stellen de beslissingen van het EHRM van 3 en 17 november 2015, in de zaken A.T.H. v. Nederland (nr. 54000/11, punt 37), A.M. v. Zwitserland (nr. 37466/13, punt 21) en J.A. en anderen v. Nederland (nr. 21459/14, punt 29), allen onontvankelijkheidsbeslissingen, in min of meer dezelfde bewoordingen dat “*The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).*”

Hieruit blijkt dat volgens het EHRM de structuur en algemene situatie van opvangfaciliteiten in Italië niet kan worden beschouwd als een situatie die op zichzelf volstaat om af te zien van alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land. Het feit dat Italië betrokken is in het spreidingsplan doet hieraan geen afbreuk nu dit plan juist als gevolg zou moeten hebben dat de druk op het Italiaans opvangsysteem verlicht wordt. Waar verzoeker nog aanstipt dat het AIDA-rapport van januari 2015 gewag maakt van sancties voor Dubliners die terugkeren, blijkt uit het uitgebreide citaat dat verzoeker in zijn verzoekschrift heeft opgenomen, dat the Swiss Refugee Council aanstipt dat terugkeerders inderdaad in bepaalde gevallen een meer gelimiteerde toegang hebben tot opvang, maar dat dit in hoofdzaak problemen stelt voor degenen wiens asielprocedure wordt geacht afgesloten te zijn aangezien zij niet langer als asielzoekers worden beschouwd. Verzoeker is zelf niet in die situatie nu hij in het kader van een overname, en niet in het kader van een terugname naar Italië werd overgebracht. Juist omdat verzoeker nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en nog niet heeft genoten van opvang zal hij, volgens de in het verzoekschrift geciteerde passages uit het AIDA-rapport, juist meer kans maken om in een opvangcentrum geplaatst te worden dan personen die in Italië reeds in een centrum hebben verbleven.

De Raad herhaalt eveneens en hecht groot belang aan het feit dat de raadvrouw van verzoeker ter zitting ook geen enkele indicatie kon geven van enig concreet opvang- of ander probleem sedert de verwijdering van verzoeker op 3 november 2015.

Verzoeker gaat eveneens uitvoerig in op het feit dat er in Italië ernstige problemen zouden zijn inzake bijstand van een advocaat. Hij verwijst naar het AIDA-rapport waaruit blijkt dat minstens in de fase van het beroep gratis juridische bijstand is voorzien, zowel in het kader van juridisch advies als vertegenwoordiging voor de rechtbanken maar hij meent dat "toegang tot de advocaat gratis vanaf het begin moet worden voorzien". Deze vereiste kan nochtans niet gelezen worden in de Dublin III Verordening dat weliswaar in artikel 27, lid 6 voorziet dat rechtsbijstand op verzoek kosteloos wordt verstrekt, doch dat lidstaten ook kunnen bepalen dat rechtsbijstand niet kosteloos is als het beroep geen reële kans van slagen heeft, waarbij deze laatste beslissing wel aanvechtbaar moet zijn voor een rechterlijke instantie. Het voormelde artikel stelt eveneens dat die rechtsbijstand ten minste het voorbereiden van de vereiste proceduristukken en het vertegenwoordigen voor een rechterlijke instantie moet omvatten en kan worden beperkt tot juridische adviseurs of andere raadslieden die bij nationaal recht zijn aangewezen, doch bepaalt geenszins dat toegang tot een advocaat gratis moet zijn vanaf het begin.

De Raad stipt opnieuw aan dat ter zitting de raadvrouw geenszins gewag heeft gemaakt dat verzoeker sedert zijn repatriëring geen toegang heeft tot een advocaat conform de vereisten van artikel 27, lid 6 van de Dublin III Verordening.

Uit het voorgaande kan evenmin afgeleid worden dat de algemene situatie inzake de asielprocedure en opvangmodaliteiten dermate zijn dat om het even welke asielzoeker het reëel risico loopt het slachtoffer te zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest.

Een schending van de artikelen 3 van het EVRM of 4 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Verzoeker verwijst eveneens naar een schending van de materiële motiveringsplicht en naar het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoeker kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, wordt verwezen naar de bespreking hierboven van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, waarin de kritiek van verzoeker op de motieven van de bestreden beslissing weerlegd werd. De omstandigheid dat verzoeker een andere mening is toegedaan en andere conclusies trekt uit de gebruikte rapporten, brengt niet mee dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake zou zijn van een foutieve feitenvinding. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde niet zou uitgegaan zijn van een (uitermate) zorgvuldig onderzoek zowel van de algemene situatie in Italië als van de persoonlijke situatie van verzoeker zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

A. MAES